

Izhaja

vsak četrtek z datumom prihodnjega dneva.

Dopisi naj se frankirajo in pošiljajo uredništvu lista „Mir“ v Celovec, Pavličeva ulica št. 7.

Osebni pogovor od 11. do 12. ure predpoldne in od 3. do 4. ure popoldne.

Rokopisi naj se samo po eni strani lista napišejo, druga stran naj bo prazna.

Rokopisi se ne vračajo.

Dopisom je treba za odgovor priložiti poštno znamko.

Nefrankirani dopisi se ne sprejmejo.

MIR

Glasilno koroških Slovencev

Velja

za Jugoslavijo . . . K 6.—
» ostalo inozemstvo . . . » 9.—
za celo leto.

Naročnina naj se plačuje vnaprej.
Posamezna številka velja 16 h.

Za oglasila se plačuje po 10 h, med besedilom po 20 h za 1 cm² vsa kokrat; minimum 24 cm². — Za poslano se plačuje po 15 h, za parte, zahvale in izjave ter za oglase med besedilom po 20 h za 1 cm². — Za male oglase se plačuje po 4 h, debelo tiskano 6 h za besedo vsakokrat; minimum 40 h. Za izvestilo pri upravništvu 40 h posebej. Vprašanjem je za odgovor priložiti znamko.

Denar naj se pošilja na naslov:
Upravištvu lista „Mir“ v Celovec,
Vetrinjsko obmestje št. 26.
Poštnohраниčni račun št. 96.232.

Leto XXXVII.

Celovec, 14. decembra 1918.

Št. 50.

Jugoslovanska mornarica pod ameriško zaščito in varstvom.

„Slovenski Narod“ poroča iz Pulja 9. t. m.; Dne 2. t. m. je priplula sem eskadra ameriških, francoskih, angleških in japonskih ladij pod poveljstvom ameriškega admirala. Del našega jugoslovanskega brodogoja je bil usidran v pristanišču, a vihrale so na njem zgolj italijanske zastave. Ameriški admiral je to takoj opazil in je vprašal italijanskega poveljnika, čemu ne nosi brodogoje zastav vseh antantinih držav in kako to, da Italijani ne respektirajo prava osvobojenih narodov. Nato so se vršile dolgotrajne konference, ki se jih je v imenu Jugoslovanov udeležilo češko-slovaško konzularno zastopstvo. Italijansko poveljništvo je namreč že opetovano izrazilo željo, da bi Jugoslovani osnovali v Pulju svoje konzularno zastopstvo, kar pa so le-ti odklonili, češ, da na svoji zemlji ne potrebujejo takega zastopstva. Zato zastopa jugoslovanske interese v Pulju češko-slovaško konzularno poverjeništvu. Uspeh preje imenovanih konferenc, ki se jih je zelo aktivno udeležilo češko-slovaško zastopstvo, je bil ta, da je bilo dne 5. t. m. vse jugoslovansko brodogoje — tudi veliki oklopnici „Tegetthof“ in „Princ Evgen“ ter šest ladij, nakrcanih z materijalom, ki so jih Italijani že prej odpeljali v svoja pristanišča, — zbrano v Pulju, in sicer pod ameriško zastavo, dočim vihralo na admiralski ladji „Lacroma“ samo jugoslovanske zastave. Poveljništvo v Pulju je prevzela Amerika kot najmanj interesirana velesila, ki poleg tega ni podpisala londonskega dogovora. Tudi policijsko službo v mestu prevzamejo ameriški mornarji.

Pogajanja med Jugoslavijo in Nemško Avstrijo v Ljubljani.

V pondeljek so se začela med Nemško Avstrijo in Jugoslavijo (Slovenijo) pogajanja zaradi gospodarskih in narodnih odnošajev med imenovanimi državama. Kakor se nam poroča, so se pogajanja v narodnem oziru razbila. Zdaj se še pogajajo zaradi gospodarskih in prometnih razmer. Morda se vozne železniške razmere vsled pogajanj zboljšajo.

Naknadno se nam poroča:

Pogajanja slovenske Narodne vlade v Ljubljani s koroškimi Nemci so se razbila — torej brez uspeha.

Narodni svet v Ljubljani po naročilu g. komisarja Smodeja sporoča sledeče:

Pogajanja s koroškimi Nemci so se razbila, pač pa so dunajski in graški Nemci sklenili gospodarsko pogodbo z našo državo, s katero so zelo zadovoljni. Nemci dobijo iz naše države mast, fižol in drugo, oni nam dajo sol, petrolej in sladkor.

Dunajski in graški Nemci so na koroške Nemce zelo hudi; pravijo, da so se med seboj sprli. — Kakor se vidi, koroški Nemci nočejo samim sebi dobro. Če je njim, nam je prav tako.

Slovensko-nemška meja na Koroškem.

(Dr. Wute-ju v spomin.)

Koroški Nemci so nepopoljšljivi in se niso še ničesar naučili, dasi bi jih moral vsaj izid vojske nekoliko izmodriti. Oni še vedno mislijo, da imajo za seboj staro „Nemško“ Avstrijo mater in Germanijo — Velenemčijo, da bi jim ti dve pomagali zidati most čez Karavanke do Trsta. Pa

te lepe sanje so enkrat za vselej minule in profesor Wute se zelo moti, če misli, da ima on prav glede germanizacije Slovencev na Koroškem. Koroška je bila nasilno z mečem v roki germanizirana, in sicer dvakrat: v srednjem veku in pod dualistično avstrijsko ustavo. Ali ni znano prof. W., kako so Nemci svoje brate Saksonce po krščansko-ljubeznjivo izpreobračali? In misli W., da so Nemci s Slovenci milejše ravnali? No pač slavni zgodovinar W. slabo pozna svojo nemško zgodovino. Slovenski koroški vojvoda Borut je moral dati Bavarcem talce: sina Gorazda in nečaka Hotimira. (Duxerantque inde secum obsides in Bayvariam. Odpeljali so odtod (iz Koroške) s seboj talnike na Bavarsko. Conv. Bay. et Car. c. 4.) Zakaj? Zato, da so priznali Slovenci nemško nasilno bavarsko nadoblast. Ali meni W., da se talci jemljejo za zabavo? Slovenci niso bili zadovoljni z bavarsko nadoblastjo in Bavarci so se bali uporov, in zato so vzeli poroke-talnike knežje sinove, ki bi bili porok za to, da bodo Slovenci doma mirni in ponižni. S silo se jih je odvedlo v nemško sužnost in s silo tudi pokristjanilo. In to se je godilo cel srednji vek, dokler niso Slovencev pokristjanili. Kje je torej mirna, tiha germanizacija Koroške?

In pozneje za časa Ljudevita Posavskega so Nemci (Franki) odstavili vse slovensko plemstvo, ga pomorili in vrgli v ječe ter jim vzeli vsa slovenska posestva in naselili siloma nemške grofe in kneze. Če tega še ne vé profesor Wute, naj pogleda dotični kapitelj zgodovine v srednjem veku bolj natančno. Odstavljali so kneze, ki jim niso bili všeč; pod krinko upora in veleizdaje „konfiscirali“ njih premoženje kakor l. 1914—18. Nemci se pač niso nič poboljšali in zgodovina jih ni nič naučila. Nasilno so v srednjem veku deželo slovensko kolonizirali — germanizirali — a vse je bilo zaman. Celo delo se jim ni posrečilo. Zagnali so se zadnjih 60 let z vso silo — torej nasilno, a delo ni šlo naprej. V šoli, v uradu, pri sodnji, pri glavarstvu, deželni vladi in odboru, pri občini in žandarmeriji, na železnici in na pošti — povsod vse s silo in pretenjem. Vsi slovenski protesti in ugovori, vse naše prošnje in dokazovanja, vse je bilo zastoj. Seveda Nemci, ki ne poznajo in ne bero slovenske zgodovine in naših razmer, menijo, to vse vršilo se je mirno, lepo v slogi, brez ugovora. Profesor Wute, vi se zelo motite, če tako mislite. Berite nazaj vse letnike „Mira“, berite druge slovenske časopise, berite poročila državnih zborov, prašajte naše zaveдне slovenske kmete, potem boste pa čuli in strmeli, kako skrajno nezadovoljni so bili slovenski vaši sodeželani z vami — Nemci! Samo vojaška krogla, žandar in ječa jih je še zadrževala, da se niso obrnili s kosami in krampi po nemških bučah in nasilnikih. Toda puška, vojak, žandar in ječa — niso znamenje miru, zadovoljnosti, sloge in ljubezni — ne, to so znamenja nemške nasilnosti, nemške nadvlade in nekulture.

Toliko prof. Wuteju v spomin glede njegove mirne nemške kulture in asimilacije (spojitve).

Zdaj pa še nekaj opazk k njegovim zgodovinskim naziranjem v podrobnosti.

Najprvo naj si prof. W. tole zapomni, če še ne ve: Koroška je bila najprvo slovenska pokrajina in je še danes le po Nemcih germanizirana. Veste, kako se je zvala Koroška in vzhodna Tirolska koncem šestega stoletja? Slavorum provincia — slovenska pokrajina! (Glej zgodovino Pavla diakona: Historia Langobardorum IV. c. 7.) Mi zahtevamo našo slovensko Koroško zase, zato ker so jo Nemci s silo ponemčili. Zgodovina in geografija nam to dokazuje in priča. Vse gore, vse reke, vsi hribi, vse doline, vsi kraji in mesta, vse naselbine in hiše, vse nam priča: tu je bil in bival prvotno slovenski rod. In prof. W. se neumno izgovarja na urbarje in kronike v za-

četku novega veka (1587). Seveda, ko je bilo že vse ponemčeno — vsaj imena so bila potvarjena in popačena. Toda še l. 1865. je bila natisnjena geografična knjiga, ki nam Koroško popisuje v 13. stoletju in v tej knjigi se naša lepa Koroška imenuje „Windische lant“! Da, tako je, še v 13. stoletju je bila lepa Koroška čisto „windisch“. Glej knjigo: Weiß, Kärntens Adel — Koroško plemstvo (1869) stran 43. Tam bo prof. Wute tudi našel, da so tedaj še bili slovenski vitezi, da so imeli še celo svoje lepo slovensko ljubavno pesništvo, da so slovenski plemiči pozdravili l. 1227. nemškega pesnika (Ulrika L.) v slovenskem jeziku: Bog (Buge) vas sprimi kraljeva Venus! Ali je Wuteju vse to neznan? Slab zgodovinar potem!

In Wute pravi dalje: Slovenci niso bili trgovci! Le počasi g. profesor. Ali ne veste, kaj pravi zgodovina o kralju Samu? Samo je bil pristen Slovenec — ne vznemirjajte se g. profesor, in Samo je bil še več — velik trgovec in slovenski kralj-vladar! Prišel je sicer iz frankovske pokrajine, ker so bili Slovenci že takrat tako daleč na zapadu naseljeni, in se Slovincem pridružil kot trgovec. Slovenci so bili vedno dobri poljedelci in tudi trgovci. To vsi zgodovinarji potrjujejo. Tudi ranjki velenemec Dobernik, Bog mu daj dobro, se je še pred par leti hvalil, da so Slovenci dobri trgovci in imajo veselje do trgovine. Torej le previdno, gosp. prof. Wute!

Konečno: Osoje in Osojske gore, Blatograd, Krnski grad, Gospa Sveta, Celovec in še marsikaj drugega zahtevamo zato, ker ležijo vsi ti kraji, ki so naši in zato Slovincem sveti, ljubi in dragi, so kos naše krvi in zgodovine, so začetek in konec naše povestnice, so naša last, zato poudarjamo še enkrat, jih zahtevamo in reklamiramo za Jugoslavijo, ker ležijo v notranjosti naše slovenske meje. Saj nam je prof. Wute sam potegnil slovensko-nemško mejo in sicer: Mittagkofel-Smohor-Spitzegel-Kreuzen, gorovje med Dravo in Zilo, tako, da je Proseško jezero in „nemški“ Plajberg še slovenski. Dalje severno od Beljaka, Šmartin, Suha, Vogliče (Winklern), Osojsko jezero, Glanhofen, Buchscheiden, Tigring, Karnberg, Willersdorf, torej celo gosposvetsko polje, Št. Magdalenska gora, Št. Janž na Mostiču, Svinjsko planino, Speikkogel (1900 m), daleč severno od Pustrice, potem Dob in Št. Pavel v Labudski dolini.

To živo slovensko mejo nam je nemški prof. Wute sam zarisal, mi smo zadovoljni z njo. Mirovni kongres jo bo še malo popravil — seveda v prilog Slovincem in zadovoljni bomo z njo vsi Slovenci — in tudi Nemci!

Politični pregled.

Nemci iz Celoveca se bratijo z Italijani v Trbižu.

Celovski Nemci so poslali svoje parlamentarje — po slovensko čenče — v Trbiž k laškemu generalu Luzzato, da bi prosili Lahe za živila. General jih je lepo sprejel, jih pogostil ter jim rekel, da več jim pa ne more obljubiti, še manj dati. Mi pa mislimo, da celovski Nemci Italijanov niso živil prosili, pač pa so prosili za — italijansko pomoč, da bi oni zasedli Celovec, ker se boje Srbov. Toda tudi tega jim general ni obljubil. — Taki so Nemci kakor Italijani: oboji so lakomni tujih dežel. Nemci v družbi Italijanov — lepa družba svetega egoizma — proti Slovincem.

Italijani in Amerikanci na Reki.

Hrvatje na Reki so priredili ameriškemu častniku pozdravni večer, katerega so se udeležile tudi hrvatske gospe. Italijani so hoteli zabraniti hrvatskim gospem vstop na veselico. Pa ameriški oficirji so z avtomobili prišli po hrvatske gospe na Sušak in jih odpeljali na Reko in so

italijanske oficirje izžvižgali. Hrvatice so šle s slovenskimi in hrvatskimi trobojnicami na veselico. Italijani so pa dobili — dolg nos.

Napetost med antantnimi in laškimi četami.

V Reki se v zadnjem času opaža že celo več kot napetost med antantnimi in laški četami: Lahji so pričeli na najnesramnejši način odstranjevati znake Jugoslavije. Tako je tolpa laških vojakov 10. t. m. vdrla na Reki v kavarno „Badaj“ in zahtevala odstranitev jugoslovanskih zastav. V bran so se postavili francoski in ameriški častniki. Neki ameriški vojak je bil od laškega vojaka s samokresom ranjen, ko je branil neko gospodično, kateri so hoteli Lahji iztrgati jugoslovanski znak. Pred šolo, kjer so nastanjeni ameriški vojaki, je prišlo do spopadov, ker so ameriški vojaki zgrabili za orožje, da branijo Hrvate. Da ni posredoval neki častnik, bi gotovo prišlo do prelivanja krvi.

Reorganizacija jugoslovanske vojske.

V Zagreb je prišla 10. t. m. srbska vojna misija, ki bo na podlagi dogovora Narodnega veča v Zagrebu z vlado in vrhovnim poveljstvom Srbije izvršila preosnovo dosedanje stare vojske na našem narodnem ozemlju SHS. Preosnova se namerava izvršiti tako, da se bo stara vojska odpustila, na njeno mesto pa se bo ustanovila nova, mlada, narodna armada s pomočjo jugoslovanskih legij, ki bodo prišle iz Srbije in tvorile kadre novim polkom. Novi polki dobijo nove številke in svoja nova narodna imena po krajih in mestih, kjer se bodo formirali. Ti novi polki se bodo združili z dosedanjo srbsko armado v eno edinstveno vojsko naše edinstvene države SHS. Poveljnik misije je polkovnik Milan Pribičević. (Služil je svoj čas pri 17. pp. tudi v Celovcu. Op. ur.)

Misija je že pričela z delom in so ji pridruženi delegati srbskega vrhovnega poveljstva pri Narodnem veču.

Poslanec Vesnić o pravicah Jugoslavije.

Pariz, 9. decembra. „Petit Parisien“ prinaša pogovor s srbskim poslanikom v Parizu Vesnićem, ki je izjavil, da bo prišla Jugoslavija na mirovno konferenco polna ponosa. Srbija je izvršila svojo dolžnost ter bo stopila pred zaveznike brez skrbi, ker ne dvomi o njihovi pravičnosti. Ne da bi se hvalili, smemo trditi, da smo mi omajali turško cesarstvo in da smo mi omajali in podrli monarhijo Habsburžanov. Pred svetovnim areopagom ne bomo zahtevali ničesar, kar ni naše etnično in moralno. Ali Srbi, Hrvati in Slovenci bodo branili z največjo energijo vsak košček svoje narodne posesti, pa najsi bo na suhem, na morju ali pa ob morju.

Žito za Jugoslavijo.

Zagreb, 9. decembra. V seji glavnega odbora Narodnega veča so sprejeli na znanje brzjavko francoske admiralitete v Kotoru, da nameravajo za Jugoslavijo pripeljati in razdeliti vsak mesec 30.000 ton žita, ki ga bodo izkrcavali v Kotoru, Splitu in na Reki.

In zastor pade . . .

Pangermanizmu je zaklenkal smrtni zvonec. Oni divji „furor teutonicus“, ki je še pred kratkim mislil ustrahovati ves svet, sezidati si nasilno most čez Balkan po truplu Grške in onemogle Turčije do Indijskega oceana, ta „furor teutonicus“ je s svoje višave padel v globoko brezdno, ki mu je sicer že štiri leta zijalo nasproti „brez vse rešnje poti“. Igro, ki jo je zlasti v pretečenem pol- in v tem stoletju igral v Evropi — predstavitelj brutalnega despotizma brez vsakega rešpektiranja človeških pravic — je dokončal, zadnja struna se je odrgala — zastor je padel . . .

Dà, zastor je padel. Ko je izginil poslednji glumač z gledališkega odra, ga je spremljalo žvižganje občinstva. Klavern je bil konec njegove igre; ni izginil s pozorišča kot junak, kojega je hotel vse svoje življenje predstavljati; ne, sedaj, ko je bilo treba v življenju dokazati junaštvo, je kot kak polihinel zlezal sam v se, njegove mogočno navihane brke so mu štrlele navzdol, skratka: bil je podoba pravega strahopetca. Renomiral je, dokler se je čutil popolnoma varnega, a ko je veter zapihal od druge strani, je kot pravi „defajstist“ najprej mislil na svojo dragoceno kožo: ostavil je svojo državo ter pobegnil čez mejo. Kako se gabi človeku pred to zoprno postavo, pred tem komedijantom na cesarskem prestolu!

Kako drugačna je proti njemu podoba Napoleona: Viljem renomist, sedeč lepo na varnem v svojem „glavnem kvartirju“, daleč, daleč od

bojne črte — Napoleon junak, tyega svoje življenje na strani svojih vojakov. Še celo na otoku Helena je bil Napoleon velik v svoji duševni resignaciji — Viljem ob koncu svoje igre strahopeten bojzaljivec, ki zvrta krivdo na svoje državnike, češ bil sem samo pajac v njih rokah.

Igra je torej končana, zastor je padel . . . Mnogo dejanj je hitelo mimo naših očíj v teku te dolge igre, kri je tekla na široko po svetovnem odru, slišali smo jok in vzdihovanje otrok in vdov. A vedno in vedno je silila v ospredje ominozna postava s svojimi značilnimi brki, prorokujoč zmago in skorajšen mir. A vrstila se je pomlad za pomladjo, jesen za jesenjo, in miru ni bilo. In kadar je Ludendorff s svojimi četami v divjem navalu dosegel kako zmago, zatrepetalo nam je srce, ker vedeli smo, da je ravno vsled tega mir še bolj oddaljen . . .

Pa prišlo je čez noč. Ono gorostasno poslopje štiriletnih lažij, obrekovanj in zavijanj je bilo zidano na pesek: čez noč se je podrlo. Resnica more biti samo ena; ljudstva se za vedno ne dadó usuznjati. Kako že pravi Schiller v svojem Viljemu Tellu:

Če pa prenašati ne more robstva več možak
po zvezdah seže in 'z neba
si utrga svoje večnovke pravde . . .

Končala je največja tragedija sveta, končala s triumfom pravice in človečanstva nad krivico in despotizmom. Seveda, ko bi furija vojne se nikdar ne bila vzbudila, bi bilo stokrat bolje za človeštvo. Pa saj smo videli, da drugače ni bilo mogoče s strani antante! Trikrat je Wilson apeliral na nemško državo in njene državnike, naj priznajo svoje krivice in dadó svetu pravičen mir. A nemški državniki v svoji zaslepljenosti tega klica niso hoteli slišati. Tu se je uresničilo staro reklo: Kogar Bog hoče uničiti, tega udari s slepoto. Dà, Bog je imel pač nek poseben namen z nemškim narodom, kot so njegovi veljaki vedno povdarjali. Ta namen namreč, da je odkril njih krivice in bacnil moderne nemške trinože z njih uzurpatorskih mest. Nevidna roka je že prej zapisala nad njimi svoj „mene, tekkel, ufarzin“.

Zastor je torej padel, tragedija je končana. Kot junak modernega časa pa stopi na plan filozof iz Amerike, moder državnik, zaščitnik svobode in demokratizma, stopa na plan Wilson . . . On se je boril za človečanstvo, ne za sebične namene kot pigmejci na prestolih minulih držav. V njega zaupamo, njemu izročimo svojo usodo. Slava Wilsonu!

† Ivan Cankar.

Dne 11. t. m. ob četrtno dve zjutraj je izdihnil svojo dušo največji zastopnik slovenske moderne, pisatelj in pesnik Ivan Cankar.

Rojen je bil na Vrhniki dne 10. majnika 1876, kjer mu je bil oče reven krojač. Beda in pomanjkanje sta bili v hiši. Mati mu je zgodaj umrla. V prvi mladosti spoznaval je Iv. Cankar le bridkost in trpljenje. Študiral je na ljubljanski realki ter okusil vso revščino, stradanje in mraz ubogega dijaka. Že v peti realki podal je prve književne proizvode, ki so vzbudili splošno pozornost v „Vrtcu“ in pa v podlistkih. Dr. Krek mu je bil učitelj in z zanosom je povdarjal Cankar, da mu je le-ta pokazal nova pota, seznanil ga z bogato rusko književnostjo. Svojega učitelja se je spomnil Ivan Cankar v krasnem nekrologu.

Po dovršeni realki študiral je na Dunaju, a tudi tam v vedni revščini in pomanjkanju. Svoje trpljenje, svojo bedo, kakor tudi bedo dunajskega proletarijata, zlasti češkega delavstva, je naslikal v svojih delih. Pomanjkanje in siromaštvo mu je zadalo smrtno kal, katero je nosil dolgo vrsto let sabo. Vrnil se je v Ljubljano.

Pri izbruhu vojske je bil Cankar med prvimi žrtvami avstropruskega sistema: aretirali so ga in internirali na ljubljanskem gradu. Ko so ga izpustili, so ga vtaknili v vojaško suktnjo, vključ temu, da ni bil zdrav, in zopet je zrl v barakah bolelost in bedo, še večjo kot prej na Gradu. Konečno je bil superarbitriran in se vrnil popolnoma potrta in bolan v Ljubljano. Zadnje čase iskal je zdravja na Bledu, odkoder se je vrnil v Ljubljano umret. Ob njegovi smrtni postelji mu je stal njegov brat msgr. Karel Cankar, kanonik vrhbosenskega kapitlja in urednik sarajevske „Jugoslavije“.

Cankar je obogatil slovensko književnost. Bil je dolgo glasnik slovenskega modernega naturalizma, toda v zadnjem času je nastopil pot idealizma trpeče domovine. Njegove umetnine so polne globoke ljubezni do lepe slovenske domovine, ki jo je njegova nežna pesniška duša tako

vroče ljubila. Bil je klicar in buditelj našega narodnega, političnega in socialnega življenja, naše svobode.

Umrli je, ko so padle verige raz domovine, ko je bila združena Jugoslavija, katero je on tako globoko ljubil.

Hud in težak udarec je njegova smrt za nas! Toda v svojih nesmrtnih delih živel bo večno.

Dnevne vesti.

Nemškutarja v Zilski dolini proti miru in redu. Nahujskani nemškutarji v Podklostru in nekaterih drugih krajih v Zili so v nedeljo 8. t. m. demonstrirali proti mirnim Slovincem. Napadli so č. gg. župnike. No, jugoslovanski vojaki bodo kmalu napravili red v Zili in iztrezili nemškutarske butice.

Slovenski duhovniki na Koroškem niso več varni pred nemškimi tolpmi. Nemški vojaki so v noči od 8. na 9. t. m. aretirali slovenske župnike in sicer č. gg. Razgoršeka v Št. Lipšu in Maleja v Šmihelu. Aretirali so jih brez vzroka dvakrat in potem jih izpustili. Ravnali so z njima po divjaško. Župnika Dolinarja v Šmarjeti so tudi aretirali, toda slučajno so srbski vojaki nemško patroljo vjeli in zaprli in župnika Dolinarja oprostili.

Kärntner Tagblattu in Štimateam v album. K. T. in Fr. St. vedno v enomer trdijo, da so Jugoslovani zasedli in zasedajo čisto nemške kraje. Povejte no, slavni nemški učenjaki in geografi, kje pa je tisto vaše slavno čisto nemško ozemlje na Spodnjem slovenskem Koroškem? Železna Kapla, Velikovec, sedež čisto slovenskega okrajnega glavarstva, Pliberk s čisto slovensko okolico, Spodnji Dravograd, Guštanj, Prevalje, Črna, vse to so čisto slovenski kraji, samo da je nekaj nemških poturic odpadnikov - renegatov vmes. Celu v Št. Andražu in Št. Pavlu v Labudu so Slovenci naseljeni in Slovenci morajo tja hoditi večo plačevati. Kje je torej tisto slavno nemško ozemlje, čisto germansko svetišče, ki so ga Jugoslovani zasedli?

Kdo je branil Avstrijo in Koroško? Nemcem — zlasti koroškim — se vedno sanja in blede, da so oni rešili — veste kaj — Jugoslavijo! Tako piše K. T. Pa Slovani in nihče drugi, in med Slovani v prvi vrsti Jugoslovani: to so Slovenci, Hrvatje in Srbi, so rešili nemško ozemlje, da jo že leta 1915. ni poplavila italijanska soldateska. Slovenci in Hrvatje so stali na straži ob Soči in branili tri leta Koroško pred italijanskim navalom. Slovenci, Hrvatje in Srbi — torej samo Jugoslovani so bili tisti most in jez, preko katerega do konca vojske niso prišli Italijani. Ako bi se ne bili Jugoslovani tako hrabro in vztrajno držali, bi bili že davno Italijani Celovec, Gradec in Dunaj zasedli. Samo Jugoslovanom se imajo avstrijski Nemci ponižno zahvaliti, da njih dežele niso v vojski nič trpele. Ako bi ne bili Jugoslovani svojo zvestobo držali do zadnjega, bi bilo že davno konec Avstrije. Zatorej ne zavijajte dejstev, in priznajte, da so vam Slovani in zlasti vsi Jugoslovani branili vašo nemško domovino, kulturo in vaše premoženje! To je resnica in nič drugega!

Praga—Pariz zvezana po radiotelegrafu. „Narodni listi“ v Pragi poročajo, da je mesto Praga zvezana s Parizom z brezžičnim brzjavom. Za Čehe kakor tudi Jugoslovane je to zelo važno.

Velikovec. Srbi se v Velikovcu prav dobro počutijo. Ljudje so prav zadovoljni z njimi. Tudi Nemci so veseli, da so prosti svojih hujskačev.

Podkloster in Marija na Zili. Župnika dr. Cukala in Meško sta morala zbežati iz svojih župnij, ker nista bila več varna pred nemškimi vojaki in nemčurskimi hujskači. — Kakor čujemo, je na Zili zopet red.

Št. Jakob v Rožu. (Dvajsetletnica župnikovanja.) V nedeljo 8. t. m. je Mar. družba v Št. Jakobu priredila č. g. župniku Mateju Ražunu skromno, a pristrčno slavje v spomin in priznanje njegovega dvajsetletnega, trudapolnega delovanja v Št. Jakobu. Po popoldanski službi božji so se zbrala dekleta Marijine družbe v svoji dvorani, kjer se je vršilo letno poročilo. Nato je č. g. kaplan Kovač pristrčno čestital g. župniku k dvajsetletnici njegovega delovanja v Št. Jakobu. Ravno tako prednica Mar. družbe gđc. Urška Gabrnič in mu v imenu Mar. družbe podarila krasno Marijino sliko v spomin. H koncu mu je še dr. Rožič čestital v imenu slovenske politične in kulturne organizacije na Koroškem. Prireditelj je bila prav pristrčna. Tudi uredništvo „Mira“ čestita svojemu vrlemu sotrudniku in mu želi še dolgo let uspešnega dela med svojimi farani v Št. Jakobu.

Dholca. Jugoslavija, kako čudovito moč imaš! Mi na severni meji živeči Slovenci smo komaj še dihal, prepričani smo bili, da nas kmalu doleti narodna smrt, da se po naših bajnolepih gričih ne bo več slišala naša lepa materinščina

in da bo oholi tujec teptal po grobovih, kjer počivajo naši očetje. Popolnoma nemška šola je potujčevala naše otroke in jim morila duha, da so v svoji otopelosti jeli zaničavati že svojo lastno mater, svojo lastno kri. Toda vstala je Jugoslavija — poslana od Boga — in novo življenje je šinilo v naše ljudstvo. Ono se je začelo zavedati, da je bilo dosedaj zasluženo, šolano le zato, da je zaničevalo samega sebe, polnilo žepe tujcu, samo pa ostalo revno in narod druge vrste. Zato pa vsi vprek povprašujejo po svoji rešiteljici Jugoslaviji, v koje naročju bi prejkoslej radi počivali stoletja mučeni in zaničevani otroci Slave.

Dholica. Tisti čudovito učeni profesor Graber trdi, da so na Koroškem Slovenci samo še nekateri gorski bajtarji. Zato stavimo vprašanje na tega „učenjaka“ in na njegove kolege: Zakaj pa pošiljate med Slovence svoje cenilne komisije, če so sami bajtarji? Pustite jih na miru, ker bajtar ne pridela niti zase dovolj. Pojdite rajši rekvirirat k svojim nemškim grofom, knezom in baronom in pa k tistim vašim priganjačem, ki so ukradeno moko zazidali med štiri stene. Mi „gorski kajžlarji“ nimamo prav nič za profesorja Graberja in ljudi njegove „vrste“. Dovolj smo že napolnili nemških nahrbtnikov, dovolj nasitili nemških beračev, in vse to smo storili zavoljo tistega patriotizma, ki so ga Nemci zahtevali samo od nas, medtem ko so si sami žepe polnili.

Dholica. Španska bolezen pri nas strašno razsaja. Niti eni družini ni prizanesla. V oktobru je zahtevala 31 smrtnih žrtev in pozneje 11. Najbolj prizadeta pa je gotovo Kunsteljnova hiša v Črnečah. V nedeljo dne 1. decembra smo pokopali mater, zadnjo soboto nato pa Kunsteljnovega očeta Luko Lesjaka, moža povsod priljubljenega zavoljo svojega kremenitega značaja. Bil je rajni Kunstelj kmetski talent, ki je znal vse narediti, vse popraviti. Sosedom je rad pomagal, a plačila ni zahteval. Bil pa je tudi vzgleden katoličan, goreč za vsak duhovni napredek. Svoje dni je veliko trpel zavoljo svoje narodne zavednosti, kajti bil je mož, ki ni hotel izdati svojega materinega jezika. Upal je trdno v boljšo bodočnost svojega zaničevanega naroda. Toda zdaj, ko je prisijalo Slovincem solnce svobode, je moral iti ta plemeniti mož v večnost po svoje bogato plačilo. R. i. p.

Brdo pri Šmohorju. Resolucija, ki je bila soglasno sprejeta na shodu „N. S.“ za Brdo, se glasi: Na shodu dne 8. decembra 1918, ki se je vršil na Brdu pri Šmohorju, navzoči zborovalci z ogorčenostjo in odločnostjo protestirajo proti neopravičenemu zasedanju naših slovenskih pokrajin in nasilnemu postopanju nasproti njenemu prebivalstvu od strani italijanske vojske ter prosijo vse antantne države, da odvrnejo od italijanske vojske povzročene nadaljne nasilnosti v teh pokrajinah in priznajo pri mirovni konferenci Jugoslovanom vse one pokrajine, ki so skozi več kot tisoč let njihova last in ki jih za svoj mirni in zagotovljeni obstoj neobhodno potrebujejo.

Rinkole. Nemila smrt nam je pograbila zopet eno žrtev, in sicer Zgončevega Pavleja, kateri je dne 1. decembra za špansko boleznijo umrl, star šele 27 let. Bil je od leta 1912 vedno pri vojaki. Koliko je rajni prestal v tej vojski? Srečno se je vrnil zdrav in vesel domov svoji materi v naročje, a komaj dobrih 14 dni je smel uživati dobrote toliko zaželjene domače hišice, že se je moral ločiti od nas. Kako težko smo se ločili, dragi Pavle, so kazali venci, katere smo ti položili na tvoj prezgodnji grob, in lepi pogreb, katerega so vodili domači gospod župnik v spremstvu g. Satlerja in g. Wölfina. Rajni je bil priden, pošten in vrl slovenski fant. S kakšnim veseljem se je vpisal v narodno stražo, koliko hrepenel po svobodni Jugoslaviji. Ne bo mu treba več stražiti in braniti prestola cesarkega, ne naroda našega, ampak prestol Najvišjega, kjer bo užival večno srečo. Spavaj sladko v očetovem grobu!

Škocijan v Podjuni. Na poziv Narodnega sveta SHS v Ljubljani se je ustanovila tudi pri nas Narodna straža. Šteje z odborom vred 50 mož. Nemška straža je zasedla Kamenjski most tudi na desnem bregu Drave. Na poziv narednika Klopčanerja v Sinčivasi se je umaknila na levi breg, ob enem je zagrozila, da naše postreli ker so zasedli most. V nedeljo, dne 24. novembra zvečer so prišli štirje možje od nemške straže k Majerju v Škocijan. Slučajno je prišel odbor naše po opravih tudi tja. Naši so jih pozvali, da se naj odstranijo in so jih aretirali radi njihovih smrtnonevarnih groženj. Prišlo je do nastopa in korporal Spangaro, sin zloglasnega nekdanjega učitelja v Št. Lipšu pri Rajneku in znan pretepač, potegne brovnig-pištolo, smrtnonevarno rani našega dobrega kmeta Mih. Kačnika — Jogra, načelnika naše straže, in pri priči pomotoma ustrelil svojega tovariša Karola Weiß iz Reichenfelsa v Labudski dolini ravno v srce, tako da se mladi skromni fant na Majerjevi lopi mrtev zgrudi. Spangaro in četovodja, ustreljen v roko, zbežita,

brata od četovodje Kokalja od nekod blizu Guštanja doma, naši ujamejo in zdaj fant v Dobrli-vasi zaprt premišljuje, kako grdo je, se boriti proti lastnim rojakom. Miha Kačnik je bil par dni v sila veliki nevarnosti — ustreljen skozi jetra — zdaj je hvala Bogu že iz nevarnosti. Streljal od naših torej ni nihče. Ne gospod kaplan, župnik pa mogel ni, ker je tedaj s posli doma molil rožni venec. Na razne napade v „Štimcah“ in na obrekovanja, razširjena daleč naokoli, odgovarja podpisani, da ga nič ne razburjajo. Sodbo o nemški politiki in nasilstvu pa mu potrjuje zgodovinsko posebno zdaj ob vojski dokazani latinski rek: Quem dii volunt perdidere, demerant eum. Kogar hočejo uničiti bogovi, tega udarijo s slepoto. Toliko v pojasnilo, da bodo pomirjeni naši slovenski duhovniki in naše dobro ljudstvo. Za nemškutarje izgubljati besede in dokaze je bob v steno. Da bodo enkrat prepričani, bodo res morali priti Srbi! V. Poljanec.

Razglasi Narodne vlade.

Naredba poverjeništvu za trgovino in industrijo, dogovornos poverjeništvom za kmetijstvo.

Vsa umetna gnojila (kostna moka, kostni superfosfat, dušičnato apno), ki se izdelujejo v območju Narodne vlade SHS, so pod zaporo. Tvornice umetnih gnojil morajo do vsakega prvega dne v mesecu poverjeništvu za kmetijstvo predložiti izkaz one množine umetnih gnojil v celih vagonih (po 10 ton), katero upajo izdelati v mesecu, ki nastopi za mesecem tega naznanila. Poverjeništvu za kmetijstvo bo skrbelo za enakomerno razdelitev umetnih gnojil ter odreja:

Vsa umetna gnojila, ki prihajajo iz inozemstva v celih vagonih, razen sirovih kalijeveh gnojil in kalijeve soli, se zasezajo.

Poverjeništvu za kmetijstvo se glede cene umetnih gnojil dogovori s tuzemskimi in inozemskimi tvornicami umetnih gnojil. Enakomerna porazdelitev je poverjena „Slovenski kmetijski družbi v Ljubljani“, ki sme izdajati prevozno dovolitev za cele vagone po tuzemskih železnicah. Izvoz umetnih gnojil iz območja Narodne vlade SHS dovoljuje edino le-ta.

Ta naredba je veljavna od dne razglasitve v Uradnem listu; prestopki se bodo kaznovali po ministrski naredbi z dne 28. aprila 1918, drž. zak. št. 357, z globo do 20.000 K in z zaporom do šestih mesecev.

V Ljubljani, dne 4. decembra 1918.

Dr. Triller s. r. Prelat Kalan s. r.

Poziv vsem industrijskim podjetjem v področju Narodne vlade SHS v Ljubljani.

Poverjeništvu za trgovino in industrijo pozivlje vsa industrijska podjetja v območju Narodne vlade SHS v Ljubljani, naj mu javijo vse potrebščine za nadaljno vzdrževanje svojih obratov ter naznanijo, koliko so dobivale teh potrebščin iz sedanjega inozemstva in od katerih tvrdk.

Da se pa čim laže doseže namen: ugoditi potrebam industrijskih podjetij, ki so tako težko prizadeta v sedanjem času in pri katerih bi prisiljena ustavitve obrata imela težke in nevarne posledice ne le zanje, ampak za vse gospodarstvo naših krajev, se pozivljejo vsa podjetja, naj poverjeništvu za trgovino in industrijo izporočijo množine dosedaj mesečno izvoženega izdelanega blaga kakor tudi količine, ki bi prihajale v poštev za nadaljnji izvoz, da bo mogoče dobiti po kompenzaciji od sosednjih držav dovolitev za uvoz potrebnih sirovin.

V Ljubljani, dne 30. novembra 1918.

Dr. Triller s. r.

Razpis.

Popolniti je 12 službenih mest za provizorne strežnike moškega spola v deželni blaznici na Studencu. S to službo je spojena pravica do prostega stanovanja (brez družine), hrane, službene obleke in nagrade mesečno 60 K v prvem letu, 80 K v drugem letu. Po dvehletnem zadovoljivem poizkusnem službovanju in po prebiti strežniški preizkušnji se bo kompetentnemu oblastvu predlagalo, naj se provizorni strežniki stalno nameste s primerno višjo plačo in s pravico do časovnega napredovanja in starostne preskrbe. Za provizornega službovanja v prvih dveh letih velja za obojestransko odpoved 14dneven rok. V zmislu službenih določil za provizorne strežnike prosilci ne smejo biti stari manj kot 25 in ne več kot 35 let. Prošnje, katerim je

priložiti dokazilo telesne sposobnosti, rojstni list, domovnico, zadnje šolsko izpričevalo in izpričevalo npravnosti kakor tudi izkaz o dosedanem službovanju, naj se vlagajo osebno pri vodstvu deželnih dobrodelnih zavodov v Ljubljani do dne 31. decembra 1918. Tam se dobivajo tudi podrobnejša pojasnila.

Komisija za začasno vodstvo in likvidacijo deželne uprave v Ljubljani, dne 22. novembra 1918.

Poziv vsem brezposelnim!

Narodna vlada SHS v Ljubljani je sklenila, da je urediti na vseh okrajnih glavarstvih in mestnih magistratih avtonomnih mest na ozemlju Narodne vlade SHS v Ljubljani evidenco brezposelnih delavcev, delavk, nastavljenecv in nastavljenk.

V to svrhu se ustanove posebni evidenčni uradi za brezposelne na okrajnih glavarstvih in mestnih magistratih.

Vsak brezposelni delavec, delavka, nastavljenec, nastavljenka se naj od 9. decembra 1918 dalje do preklica oglasi osebno ali pismeno pri svojem okrajnem glavarstvu ali mestnem magistratu v evidenčni pisarni za brezposelne in odda tam naslednje podatke:

Svoje ime, bivališče, domovinsko občino rojstno leto, poklic, od kedaj brez posla, kje, v katerem obratu nazadnje zaposlen in s kako plačo, kedaj odpuščen od vojakov, izobrazba v stroki, dovršene šole, znanje jezikov, druge sposobnosti, za kakšno službo pripravljen.

Morebitne pritožbe je javiti poverjeništvu za socialno skrb v Ljubljani, oddelek za brezposelnost.

Narodna vlada SHS v Ljubljani, poverjeništvu za socialno skrb, oddelek za brezposelnost.

Poverjeništvu za javna dela in obrt.

Dodatek.

Dodatno k našemu razglasu z dne 19. nov. 1918 opozarjamo, da nam je došlo že mnogo ovadb zoper osebe, ki so si prilastile večjo ali manjšo količino blaga bivše avstro-ogrsko lastnine.

Prehodno-gospodarski urad v Ljubljani, Turjaški trg št. 1, ima nalogo, vse to demobilizacijsko blago zbrati in zavarovati ter organizirati pravično razdelbo blaga — naj si bo potom trgovcev ali pa po direktni oddaji obrtnikom, kakor tudi drugim posameznikom po potrebi.

Opozarja se tedaj še enkrat vse one, ki imajo kaj demobilizacijskega blaga v svoji posesti, da nemudoma, najkasneje pa do 31. dec. 1918 naznanijo to blago, kakor tudi kraj, kjer ga hranijo, prehodno-gospodarskemu uradu. Kdor tega ne stori, nastopalo se bo proti njemu z vsoto strogostjo in s takojšnjo uvedbo kazenskega postopka. Kdor pa pravočasno naznani tako blago, temu se dovoli, da proti primerni ceni isto obdrži, ako dokaže, da je rabi.

Zgodili so se tudi slučaji, da se je tako blago kupovalo od v to neupravičenih elementov. Vse take kupčije so neveljavne in se bo proti prodajalcem in kupcem najstrožje postopalo. V najboljšem slučaju bo moral, če je kupnina prešla v državno blagajno in to izkaže, vplačati diferenco do prave vrednosti kupljenega predmeta.

V Ljubljani, dne 7. decembra 1918.

Poverjenik za javna dela in obrt:

Ing. V. Remec l. r.

Razglas industrijskim obratom.

Industrijski obrati, ki so po večini last nemškega kapitala, imeli so pod prejšnjim režimom in imajo po veliki množini tudi še danes nastavljeni le nemško uradništvo. Le težko telesno delo izročeno je močnim in pridnim slovenskim rokam.

Danes imamo na razpolago mnogo slovenske inteligence, ki je zmožna in pripravljena prevzeti v industriji uradniška in poduradniška mesta.

Ravnateljstva pa se še danes niso prilagodila novim rasmeram in so še vedno mnenja, da je boljši kruh v novi državi SHS še vedno samo za Nemce in druge tujerodce in odklanjajo naše prosilce za uradniška in poduradniška mesta z motivacijo, da brez dovoljenja centralnega vodstva svojih obratov ne smejo nastavljeni Slovanov.

Podpisano poverjeništvu svetuje torej industrijskim obratom, da sprejemajo v uradniške in poduradniške službe predvsem za to sposobne domačine Slovence. Vsako neutemeljeno odklonitev naših prosilcev se bo zasledovalo z represalijami napram dotičnemu obratu.

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu.

Delniška glavnica: K 10.000.000.

Rezervni zaklad: K 1.500.000.

Prodaja srečke razredne loterije.

Kolodvorska ulica št. 27.

Centrala v Ljubljani.

Podružnice: Celje, Gorica, Sarajevo, Split, Trst.

Sprejema vloge na knjižice in na tekoči račun.
Kup in prodaja vrednostnih papirjev vseh vrst.

Srečke na obroke,
promese k vsem žrebanjem.

Ravnateljstva industrijskih obratov pa si naj prekrbe — če je to potrebno — od svojega centralnega vodstva splošna pooblastila za sprejemanje domačih slovenskih uradnikov in poduradnikov, ker se na izgovor pomanjkanja takega pooblastila ne bo oziralo.

V Ljubljani, dne 7. decembra 1918.

Poverjeništvu za javna dela in obrt:

Ing. V. Remec l. r.

Agitirajte za razširjanje „Mira“, ki je zlasti v tem času za vsakega koroškega Slovenca zelo važen in nujno potreben!

Bratski odsek!

Zveza Orlov je pričela delati. Napravila si je že podroben načrt za delo v najbližji bodočnosti. Od Vas, bratski odsek, je zdaj odvisno, če se bo mogel ta načrt izpeljati. Kvišku srca, ki naj bodo polna poguma in upa za bodočnost!

Najprvo Vam priporočamo sledeče:

1. Zberite vse svoje člane na sestanek, na katerem se pogovorite o stanju odseka in razmerah, ki vladajo zdaj pri Vas.

2. Odbor in vaditeljski zbor naj pričetna takoj z rednimi sejami.

3. V najkrajšem času — vsaj do novega leta — skličite občni zbor. O Vašem vstajenju, gibanju, načrtih, težavah poročajte Zvezi Orlov v Ljubljani. Če potrebujete predavateljev, govornikov itd., sporočite Zvezi Orlov, ki Vam pojde po svojih močeh v vsakem oziru na roko. Skratka: skrbite za tesen stik z Zvezo Orlov, oziroma njenim predsedstvom. Dopise naslavlajte: Zveza Orlov, Ljubljana, Katoliška tiskarna.

Orlovski praznik 8. decembra t. l. obhajajte v znamenju vstajenja in poživljenja Orlovske organizacije. V ljubečem spominu do Vaših padlih bratov — v veliki, skrbeči ljubezni do Vaših najmlajših bratov, ki naj postanejo kdaj cvet našega naroda — v dejanski ljubezni do svobodne naše domovine — v nikdar ugasli ljubezni do Onega, ki nas je dozdaj vedno srečno vodil za lepimi našimi cilji — v tem naj se vrši vstajenje!

Bratje na delo!

V imenu domovine, v imenu naših ciljev Vas kličemo, Vas prosimo: bratje, na delo! Tudi mi hočemo delati skrbno in požrtvovalno, to Vam obljublamo.

Nazdar!

Za Zvezo Orlov:

Dr. Lovro Pogačnik.

Lastnik in izdajatelj: **Gregor Einspieler**, prošt v Tinjahu.

Odgovorni urednik: **Otmár Mihálek**.

Tiskarna Družbe sv. Mohorja v Celovcu. Telefon 179.

Mladenka

stara 18 let, išče službe v župnišče.

Naslov: **Terezija Šober**, Zgornja vesca, pošta **Bistrica v Rožu**, Koroško.

Daj nam mir, Gospod!

Pesem za 3 ženske glasove in orgle se dobi pri šolsk. ravnat. **A. Kosi-ju**, Središče (štaj.). Partitura 80 h, pevski part 30 h.

Slovinci, pozor!

Trgovina z galanterijskim blagom, šolskimi in pisarniškimi potrebščinami

Gustav Blažon

se nahaja **Salmova cesta št. 1 (Salmstraße)**, na vogalu **Knežjega trga (Fürstenplatz)**

v Celovcu.

Da se spoznamo, zahtevajte samo slovensko krasne umetniške razglednice, božična in novoletna voščila, nakit za božično drevesce, fin in eleganten pisemski papir itd.

Dva konjska hlapca in kuhinjsko deklo

katera je večša tudi nemškega jezika

sprejme proti dobremu plačilu in hrani posestnik

K. Jensch, Kotlje, pošta **Guštanj**.

Suha drva

mehka in trda, kupuje vsako množino

Janez Grančnik

hotel **Trabesinger** v Celovcu.

Kovačnico

na spodnjem slovenskem Koroškem ali Štajerskem z opravo ali brez nje želim **kupiti** ali **vzeti v najem**. Ponudbe s pogoji na upravništvo lista „Mir“ št. 50. (Znamka za odgovor.)

Paramente

kakor mašna oblačila, pluviala, vela, plaščke za ministrante, cerkveno perilo, birete, kolarje, šmizete, kelihe, ciborije, monštrance, zvončke itd., križe, sohe v bogati izbiri po nizkih cenah ima v zalogi **oddelek za paramente Jožefovega društva v Celovcu.**

Jožef Vajncerl

Celovec, Velikovaška cesta 5

v hiši hotela **Trabesinger**

priporoča slavnemu občinstvu svojo

trgovino s papirjem

z devocijonalijami in galanterijskim blagom, s pisarniškimi in šolskimi potrebščinami; tiskovine za župne urade, zalogo trgovskih knjig, slovenskih molitvenikov, križev in rožnih vencev, katekizmov, Zgodb sv. pisma itd.

Bogata zaloga slovenskih razglednic: Ustoličenje koroških knezov, za Božič, Novo leto itd. Prodaja jugoslovanskih časopisov.

Pristno toaletno milo

fino dišeče, 1 kos 100 gr težak, 3 kosi 18 K, 6 kosov 34 K, 12 kosov 65 K.

Pristno milo za pranje

1 kg po 26 K. — Pošilja le, če se prej vpošlje znesek. **M. Jünker**, eksportno podjetje v **Zagrebu br. 16, Petrinjska 3** (Hrvatsko).

Moderne

baršunaste klobuke za ženske

v različnih barvah, oddaja

za lastno ceno

zaloga klobukov **Schelli Pichler**
Celovec, Dunajska ulica 5.

LIUBLJANSKA KREDITNA BANKA
PODRUŽNICA V CELOVCU

Vabilo na subskripcijo

12.500 novih delnic, izdaja 1918,
po K 400.— nom.,
v skupnem znesku K 5.000.000.—.

P. n.

Občni zbor Ljubljanske kreditne banke v Ljubljani, ki se je vršil dne 15. aprila 1918, je sklenil — oziraje se na hitro napredovanje vseh bančnih poslov ter imaje pred očmi važne narodno-gospodarske naloge, katere čakajo banko ob koncu svetovne vojske — okrepiti lastno bančno glavnico s tem, da se jo zviša od 10 na 15 milijonov kron.

Upravni svet, ki je bil pooblaščen, da stori v tem oziru ob primernem času vse potrebno, videč, da je tako željno pričakovani konec vojske pred durmi ter da gremo nasproti dogodkom, ki pomenijo tudi gospodarski preporod naših dežel, je sklenil, provesti to zvišanje delniške glavnice šim preje — in sicer ob sledečih pogojih:

1. **Delniška glavnica K 10.000.000.— se zviša za sedaj z izdajo 12.500 delnic po K 400.— nom., torej za K 5.000.000.— na K 15.000.000.—.**

2. Posestnikom starih delnic se ponudi 10.000 novih delnic, torej v razmerju: na vsakih 5 starih delnic 2 novi, po **K 550.— tel quel** za komad. Ulomki delnic se ne upoštevajo.

3. Nedelnicarjem (novim subskribentom) ter stari delničarjem (ako želijo podpisati večje število delnic, nego jim pristoja v razmerju na 5 starih 2 novi) se ponudi 2500 delnic po kurzu **K 650.— tel quel** za komad.

4. Nove dolnice imajo kupon za leto 1919.

5. **Subskripcijski rok konča s 15. decembrom 1918.**

6. Protivrednost podpisanih delnic se mora vplačati takoj, najpozneje pa do 15. decembra 1918. — Od dneva vplačila do 15. decembra povrnemo subskribentom 3% obresti od dneva vplačila do dneva vrnitve denarja.

7. Prijave za Koroško sprejema Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu, Kolodvorska cesta št. 27.

Posestniki starih delnic, ki želijo podpisati nove delnice, morajo predložiti gori navedenemu subskripcijskemu mestu a) podpisano in točno izpolnjeno priglasnico, b) plašče starih delnic in c) seznamek števil starih delnic (na drugi strani priglasnice).

8. Razdelitev (reparticija) novih delnic se bo naznanila subskribentom pismeno; nove delnice se bodo razpošiljale spomladi 1919 proti vrnitvi potrtil o vplačilu denarja.

9. Kurzni (ažijski) dobiček, ki se bo dosegel pri izdaji novih delnic, gre v korist rezervnemu zakladu banke (odštevi emisijske stroške in pristojbine).

Podružnica Ljubljanske kreditne banke v Celovcu
Kolodvorska cesta 27.

Hranilno in posojilno društvo v Celovcu

Pavličeva
ulica
št. 7.

urađuje vsak dan, izvzemši nedelje in
praznike, od 10. do 12. ure dopoldne.

Varno naložen denar; najugodnejši kredit za posestnike.

Pavličeva
ulica
št. 7.